

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Šárkou Henzlovou jako samosoudkyní v právní věci žalobkyně I. K. , nar. , bytem , zastoupené Mgr. Richardem Hořejším, advokátem AK se sídlem Revoluční 655/1, 110 00, Praha 1, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10, Praha 2, jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00, Praha 2, o zaplacení 6.583.057,- Kč s příslušenstvím tímto částečným rozsudkem

t a k t o :

- I. **Žaloba** o zaplacení nemajetkové újmy ve výši 5.000.000 Kč s příslušenstvím a o omluvu ve znění: „*Ministerstvo spravedlnosti se omlouvá paní I. K. za újmu, která jí vznikla v souvislosti s jejím nezákonným trestním stíháním a nezákonným odsouzením, a za obtížně odčinitelné následky, ke kterým v důsledku tohoto nezákonného stíhání a odsouzení došlo v jejím osobním, profesním i společenském životě.*“, a to uvedením na svých internetových stránkách nejméně po dobu jednoho měsíce a dále jednorázovým odvysíláním v hlavní večerní zpravodajské relaci České televize a jednorázovým odvysíláním v hlavní večerní zpravodajské relaci televize Nova **se zamítá.**
- II. **Řízení** se o částku 219.965 Kč s příslušenstvím představující náhradu škody za ušlý zisk **zastavuje.**
- III. O náhradě nákladu řízení **bude rozhodnuto** v konečném rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou domáhá proti žalované zaplacení celkem částky 6.583.057 Kč s příslušenstvím. Svou žalobu odůvodnila tím, že proti ní bylo vedeno trestní stíhání, ze kterého jí vznikla škoda v podobě ušlého zisku, nákladů obhajoby a ztrátou na starobním důchodu a dále nemajetková újma. Tuto žádá odčinit v peněžité podobě ve výši 5.000.000 Kč a v podobě omluvy, kterou by byla žalovaná povinna odvysílat v hlavní večerní zpravodajské relaci České televize. Nemajetková újma za trestní stíhání jí vznikla již samotným trestním stíháním jako takovým a dále pak tím, že celá věc pak byla silně medializována, což se ve spojitosti s dlouhou dobou, po které trestní stíhání probíhalo, odrazilo na jejím zdraví, to především na [REDAKCE]

[REDAKCE] Celé trestní stíhání se odrazilo a zasáhlo do její důstojnosti, cti a soukromí. Za tuto nemajetkovou újmu žádá částku 5.000.000,- Kč a omluvu.

Žalovaná nesouhlasila se žalobou ve výši, kterou žalobkyně nárokuje a ohledně nemajetkové újmy vznesla námitku **promlčení**.

Soud se nejprve zabýval touto námitkou, kterou shledal jako důvodnou, a to na základě níže uvedeného odůvodnění.

Usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 1.10.2010 pro přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 a odst- 2 tr.z., bylo žalobkyni doručeno téhož dne. Tímto okamžikem začalo probíhat proti žalobkyni trestní stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem ze dne 29. Ledna 2014, který nabyl právní moci dne 29.4.2014.

Podle § 32 odst 3 věta první z.č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, se nárok na náhradu nemajetkové újmy promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě,... (promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců § 35). Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat (§ 100 věta třetí obč.zák.).

Soud se zabýval vznesenou námitkou promlčení také s ohledem na dobré mravy. Níže si dovolí soud citovat z rozhodnutí Nejvyššího soudu např.:

Sp zn. 30 Cdo 3825/2011

Dobré mravy a institut promlčení

Dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění promlčecí námitky by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo **výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil**, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.

30 Cdo 2125/2012Promlčení nároku na odškodnění nemajetkové újmy

Smyslem institutu promlčení je i v případě nároku na odškodnění nemajetkové újmy po státu motivovat poškozeného k včasnému výkonu jeho subjektivních občanských práv tak, aby nedocházelo k dlouhotrvajícím právním vztahům. Subjektivní promlčecí lhůta neběží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, ale ode dne, kdy se poškozený **dozvěděl** o vzniklé nemajetkové újmě podle § 32 odst. 3 věty první zákona č. 82/1998 Sb.. Zákonný požadavek na předběžné projednání nároku u ústředního orgánu podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. je podmínkou pro případné uplatnění nároku u soudu, a z toho důvodu se také podle § 35 zákona č. 82/1998 Sb. po dobu šesti měsíců běh promlčecí doby staví. Uvedené však neznamená, že poškozená může přestat sledovat běh promlčecí doby. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby žalobu k soudu podala i předtím, než se žalovaná k jejímu nároku vyjádří, obzvláště pokud jí hrozí promlčení jejího práva, neboť § 14 zákona č. 82/1998 Sb. stanoví podmínku uplatnění nároku u příslušného úřadu, nikoliv vydání stanoviska žalované. Nelze tedy uzavřít, že by povinné předběžné projednání nároku u žalované bránilo poškozené v tom, aby ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy se dozvěděla o vzniklé nemajetkové újmě, uplatnila svůj nárok žalobou u soudu.

Vigilantibus iura skripta sunt (zkráceně *vigilantibus iura* = zákony jsou pro bdělé, pro ty, kteří dbají o svá práva) je klasické římskoprávní pravidlo, podle něhož se mocenská ochrana poskytuje jen těm subjektivním právům, jejichž držitelé o ně dbají a aktivně je vykonávají a v případě porušení vymáhají. Zanedbávaná práva po čase buď zanikají, nebo se stávají nevyzpytatelnými.

Soud neshledal důvody pro to, aby v tomto případě odepřel účinky promlčení pro rozpor s dobrými mravy a žalobu zamítl z důvodu promlčení nároku (§ 100 obč.zák.).

Soud ve věci postupoval dle ustanovení § 152 odst. 2 o.s.ř. a rozhodl o části nároku právě o nemajetkové újmě, a to z důvodu toho, že nárok je podle názoru soudu promlčen a o zbývající části bude rozhodováno na základě dokazování, které si vyžádá delší časový úsek.

Ohledně náhrady nákladů řízení pak bude rozhodováno v konečném rozsudku spolu se zbývajícím nárokem na samotnou náhradu škody.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

V Praze dne 13. 10. 2016

JUDr. Šárka Henzlová, v.r.
předsedkyně senátu

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň JUDr. Ivety Veselé a JUDr. Aleny Bílkové ve věci žalobkyně: I [REDACTED] K [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupená Mgr. Richardem Hořejším, advokátem, se sídlem Praha 1, Revoluční 655/1, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 424/16, jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o **6.583.057 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobkyně proti částečnému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. října 2016, č. j. 26 C 150/2015 - 197,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku o věci samé (I) **z r u š u j e** a věc se v r a c í v tomto rozsahu tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl tak, že se zamítá žaloba o zaplacení nemajetkové újmy ve výši 5.000.000 Kč s příslušenstvím a omluva ve výroku specifikovaného znění a způsobu jejího uveřejnění (I), dále tak, že se řízení zastavuje ohledně částky 219.965 Kč s příslušenstvím (II), a že o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku (III).

Takto rozhodl na podkladě žaloby, kterou se žalobkyně domáhá zaplacení celkem 6.583.057 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, ušlého zisku a peněžitého zadostiučinění za škodu a újmu, které jí vznikly v souvislosti s trestním řízením, v němž byla zproštěna obžaloby. Soud v částečném rozsudku rozhodl o požadavku na peněžité zadostiučinění ve výši 5.000.000 Kč a omluvu za újmu vzniklou vedením trestního stíhání, jeho medializací, délkou a zásahem do důstojnosti, cti a soukromí žalobkyně. Žalovaná vnesla námitku promlčení tohoto nároku.

Soud prvního stupně se proto zabýval námitkou promlčení a shledal ji důvodnou. Uvedl, že žalobkyni bylo usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 1. 10. 2010 pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákona doručeno téhož dne. Tím začalo proti žalobkyni probíhat trestní stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem ze dne 29. 1. 2014, který nabyl právní moci dne 29. 4. 2014. Odkázal na § 32 odst. 3 věta první a § 35 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon o odpovědnosti státu za škodu“) a na § 100 věta třetí zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). K posouzení otázky, zda nebyla námitka promlčení vznesena v rozporu s dobrými mravy odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 3825/2011 a sp. zn. 30 Cdo 2125/2012, a dále na zásadu, že zákony jsou pro ty, kteří dbají o svá práva, přičemž zanedbávaná práva po čase buď zanikají, nebo se stávají nevymahatelnými. Následně uzavřel, že neshledal důvody pro to, aby pro daný případ odepřel účinky promlčení pro rozpor s dobrými mravy a žalobu zamítl z důvodu promlčení nároku s odkazem na § 100 obč. zák. částečným rozsudkem dle § 152 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) s tím, že o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku. Výrok II, jímž řízení ohledně částky 219.965 Kč s příslušenstvím zastavil, neodůvodnil.

Proti tomuto rozsudku žalobkyně, a to proti výroku (I) o věci samé, podala včasné odvolání. Uplatnila odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. e), g) o. s. ř., tedy nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení. Rovněž namítla nepřezkoumatelnost rozsudku. K uplatněným odvolacím důvodům uvedla, že závěr soudu prvního stupně o důvodnosti námitky promlčení není v napadeném rozsudku totiž vůbec odůvodněn. Soud věnoval pozornost pouze otázce souladu námitky promlčení s dobrými mravy, ale tuto otázku je namístě posoudit až po závěru o samotné důvodnosti námitky. Rozsudek tak nenaplní požadavky § 157 odst. 2 o. s. ř. Z odůvodnění nelze jakkoliv seznat, jakým způsobem otázku promlčení soud prvního stupně hodnotil, o jaké skutkové okolnosti a právní normy se při hodnocení námitky opřel. Rovněž tak se soud prvního stupně v rozsudku nevypořádal s relevantní skutkovou a právní argumentací stran k otázce promlčení dílčího nároku a zejména pak s argumenty uplatněnými ve vyjádření žalobkyně ze dne 18. dubna 2016. Není ústavně konformní, aby soud prvního stupně opomenul argumenty, které jsou pro rozhodnutí věci stěžejní. Absence řádného a přezkoumatelného odůvodnění právního posouzení věci z pohledu právně významných skutečností pro rozhodnutí věci tak znemožňuje zhodnotit správnost rozhodnutí a je proto důvodem pro jeho zrušení v napadeném rozsahu. Žalobkyně pak dále podrobně rekapitulovala své argumenty k počátku běhu promlčecí lhůty se závěrem, že pro běh jakékoliv promlčecí lhůty, navazující na trestní řízení, je zcela klíčový okamžik, kdy je rozhodnutí, kterým trestní řízení končí, definitivní a jeho revize (ať již řádnými či mimořádnými) opravnými prostředky nepřipadá v úvahu. Odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 8 Tdo 575/2015, v němž se tento okamžik explicitně odlišuje od okamžiku právní moci zprošťujícího rozsudku. Skutečným okamžikem, kterým se trestní věc končí a kterým se spouští promlčecí lhůty, je okamžik, kdy, buď uplyne marně lhůta k podání dovolání, nebo je jím rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání. V posuzovaném trestním řízení podal nejvyšší státní zástupce

dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud dovolání věcně projednal a zamítl dovolání usnesením ze dne 10. 12. 2014, jež žalobkyni bylo doručeno dne 29. 1. 2015. Teprve tímto dnem bylo trestní řízení pro žalobkyni ukončeno. Dovolací řízení totiž představuje úsek trestního řízení vedeného proti žalobkyni, které proti ní bylo též vedeno nezákonně, zásah do práv žalobkyně přetrvával tedy i po vydání zprošťujícího rozsudku. Žalobkyně dále zmínila i alternativní zhodnocení počátku běhu promlčecí lhůty. Připomněla, že vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu v posuzovaném řízení neobsahovalo ani dílčí odůvodnění, k řádnému oznámení rozhodnutí o odvolání vyhovujícím zákoným požadavkům proto podle trestního řádu došlo až doručením písemného vyhotovení rozhodnutí odvolacího soudu, což bylo dne 22. 5. 2014. Pro případ, že by soud neshledal argumenty žalobkyně k počátku běhu promlčecí lhůty jako správné, žalobkyně namítla rozpor vznesené námitky promlčení s dobrými mravy. Konstatovala, že tato námitka představuje prospěch z vlastního porušení právních předpisů žalovanou - státem, dále proto, že též představuje zneužití práva v situaci, kdy to byl stát, kdo svým jednáním prodloužil trestní řízení a tím i podstatnou právní nejistotu žalobkyně prodloužil o dalších 9 měsíců. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení.

Žalovaná se k odvolání žalobkyně nevyjádřila.

Odvolací soud přezkoumal bez nařízení jednání z podnětu a v rozsahu včasného a přípustného odvolání napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 214 odst. 2 písm. d), § 206 odst. 2, § 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku v rozporu s § 157 odst. 2 o. s. ř. neuvedl, z jakých konkrétních skutečností a dat dovozuje počátek promlčecí lhůty, po jakou dobu lhůta běžela, z jakých důkazů tyto skutečnosti zjistil a jakými úvahami se při jejich právním posouzení řídil, tedy neuvedl, na základě jakých skutečností a jejich právního posouzení považuje námitku promlčení za důvodně vznesenou. Nevypořádal se rovněž s odůvodněnými argumenty žalobkyně uvedenými zejména v jejím stanovisku ze dne 18. 4. 2016, ani s tím, jaká skutečnost je rozhodná pro počátek běhu promlčecí lhůty (jako relevantní posuzuje jiné skutečnosti, než uvedla v námitce promlčení žalovaná). Nedostatek důvodů v napadeném rozsudku soudu prvního stupně tak brání tomu, aby bylo možné správnost tohoto rozsudku v napadeném výroku o věci samé přezkoumat.

Odvolacímu soudu za této procesní situace rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku dle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. zrušil a věc mu vrátil dle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. k dalšímu řízení, v němž se bude soud prvního stupně znovu zabývat námitkou promlčení a shledá-li ji důvodně vznesenou, bude posuzovat soulad vznesené námitky s dobrými mravy. V novém rozhodnutí pak stručně a jasně uvede, jaká skutečnost je rozhodná pro počátek promlčení, kdy nastala, kdy promlčecí lhůta skončila, a uvede, jak zjištěné skutečnosti posoudil po stránce právní, přičemž vyloží, zda byl nárok z hlediska promlčení uplatněn včas, či nikoliv. Neopomene se též vypořádat s argumenty obou

sporných stran ohledně skutečností rozhodných v tomto sporu pro počátek promlčecí lhůty.

Ve výroku o částečném zastavení řízení (II) zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen a v tomto rozsahu nabyl samostatně právní moci.

O náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení rozhodne soud v rozhodnutí, jímž bude řízení končit (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

V Praze dne 8. června 2017

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Beata Szturcová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Šárkou Henzlovou jako samosoudkyní v právní věci žalobkyně [redacted] K [redacted], narozené dne [redacted], bytem [redacted], zastoupené advokátem Mgr. Richardem Hořejším, se sídlem Revoluční 655, 110 00 Praha 1, proti žalované České Republice - Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 00025429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, o 6.363.092,- Kč s přísl.

t a k t o :

- I. Změna žaloby navržená žalobkyní v podání ze dne 30. 6. 2016, aby bylo rozhodováno o nároku žalobkyně na zaplacení 252 Kč za každý kalendářní měsíc od ledna 2013 do kalendářního měsíce, v němž nabude právní moci rozsudek a o zaplacení 252 Kč za každý kalendářní měsíc počínaje prvním kalendářním měsícem následujícím po kalendářním měsíci, v němž nabude rozsudek právní moci až do smrti žalobkyně, se nepřípouští.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni [redacted] Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně jdoucím od 22. 5. 2015 do zaplacení a dále úrok z prodlení z částky [redacted] Kč jdoucí od 22. 5. 2015 do 26. 5. 2015 ve výši 8,05 % ročně, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žaloba o zaplacení 5.641.186,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně jdoucím od 24. 11. 2014 do zaplacení a dále úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 815.316 Kč jdoucí od 22. 11. 2014 do 21. 5. 2015 **se zamítá**.
- IV. Žaloba, aby byla žalované uložena povinnost zveřejnit omluvu tohoto znění: „*Ministerstvo spravedlnosti se omlouvá paní I. K. za újmu, která jí vznikla v souvislosti s jejím nezákonným trestním stíháním a nezákonným odsouzením, a za obtížné odčinitelné následky, ke kterým v důsledku tohoto nezákonného stíhání a odsouzení došlo v jejím osobním, profesním i společenském životě*“, a to uvedením na svých internetových stránkách nejméně po dobu jednoho měsíce, a dále jednorázovým odvysíláním v hlavní večerní zpravodajské relaci České televize a jednorázovým odvysíláním v hlavní večerní zpravodajské relaci televize Nova, **se zamítá**.
- V. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 38.934,- k rukám jejího právního zástupce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalovaná **je povinna** nahradit státu náklady řízení ve výši Kč 26.134,- do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou domáhá zaplacení částky 6.583.057 Kč s úrokem z prodlení od 24. 11. 2014 do zaplacení ve výši 8,05 %. Svou žalobu odůvodnila tím, že proti ní bylo zahájeno nezákonné trestní stíhání, a to dne 12. 1. 2010 sdělením obvinění z trestného činu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti. Následně pak bylo zrušeno na základě rozhodnutí dozorcího státního zástupce, aby dne 4. 10. 2010 bylo sděleno nové obsahově identické obvinění z trestného činu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti a tentokrát byla stížnost právního zástupce žalobkyně zamítnuta. Následně pak byla dne 10. 11. 2010 podána obžaloba k Obvodnímu soudu pro Prahu 3, kde se následně konalo trestní řízení, které skončilo odsuzujícím rozsudkem, kdy byla žalobkyně uznána vinnou z přečinu ublížení na zdraví a odsouzena k trestu odnětí svobody ve výměře 2 let, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let a dále k trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu povolání porodní asistentky na dobu 5 let a povinnost uhradit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank a pojišťoven škodu ve výši 2.702.071 Kč. Odvolání žalobkyně do rozsudku bylo zamítnuto, dovolací řízení skončilo v neprospěch žalobkyně. Až Ústavní soud rozhodnutím veřejně vyhlášeným dne 28. 8. 2013 původní rozsudek zrušil a nařídil nové projednání věci. Následně pak Obvodní soud pro Prahu 3 vydal nový rozsudek dne 29. 1. 2014, kde žalobkyni zprostil obžaloby, proti tomuto rozhodnutí podal státní zástupce odvolání a Městský soud v Praze dne 29. 4. 2014 odvolání zamítl, tím rozsudek nabyl právní moci. Proti rozhodnutí Městského soudu v Praze byl podán mimořádný opravný prostředek, a to dovolání, které skončilo zamítnutím dne 10. 12. 2014.

Žalobkyně pak uplatnila u žalované svou žádostí dne 21. 11. 2014 nárok na odškodnění. Žalovaná dne 26. 5. 2015 vyhověla nároku žalobkyně z části, a to v rozsahu [REDACTED] Kč a ve zbytku nárok žalobkyně odmítla.

Žalovaná nesouhlasila se žalobou, pokud jde o zaplacení další částky nad částku [REDACTED] Kč a dále pak ohledně nemajetkové újmy vznesla námitku promlčení.

Soud posuzoval nárok žalobkyně podle následujících zákonných ustanovení:

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena

- a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním,
- b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 13 odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu, nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 31a odst. 1,2 zákona č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Dle ustanovení § 26 zákona, který stanoví, že pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem. Občanský zákoník upravuje

odpovědnost za škodu v ustanoveních § 2952, podle kterého se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Předpoklady pro přiznání náhrady škody je třeba, aby byly splněny podmínky: a) nesprávný úřední postup nebo existence nezákonného rozhodnutí

b) vznik škody

c) příčinná souvislost mezi a) a b).

Podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.

Odpovědnost státu za škodu způsobenou při výkonu státní moci ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. vznikne za současného splnění třech předpokladů, kterými jsou nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup, vznik škody a příčinná souvislost mezi těmito.

K jednotlivým nárokům žaloby:

- Žalobkyně se domáhá náhrady škody z nezákonného rozhodnutí v podobě ušlého zisku, když tvrdí, že od [redacted] roku [redacted] nebyla [redacted] až do nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku, to je 1. 12. 1996. Rozsudkem, který nabyl právní moci dne 29. 11. 2011, byl žalobkyni uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání porodní asistentky, a to na dobu 5 let. Tento zákaz činnosti se podle původního rozsudku vztahoval na celou šíři poskytování zdravotní péče v porodní asistenci. Žalobkyni tak bylo od 29. 11. 2011 znemožněno vykonávat jakoukoli z výše uvedených dílčích činností spadajících do péče porodní asistentky, tedy:
 - a) poskytování poučení o životosprávě v těhotenství a při kojení, přípravě na porod, ošetření novorozence a o antikoncepci;
 - b) poskytování poradenství a pomoci v otázkách sociálně-právních, popřípadě zprostředkování takové pomoci;
 - c) provádění návštěv v rodinách těhotných, šestinedělek a gynekologicky nemocných, sledování jejich zdravotního stavu;
 - d) podpora a edukace ženy v péči o novorozence včetně podpory kojení a předcházení jeho komplikací;
 - e) diagnostika těhotenství, předepisování, doporučování nebo provádění vyšetření nutná ke sledování fyziologického těhotenství, sledování ženy s fyziologickým těhotenstvím, poskytování informací o prevenci komplikací;
 - f) v případě zjištěného rizika předávání ženy do péče lékaře se specializovanou způsobilostí v oboru gynekologie a porodnictví;
 - g) sledování stavu plodu v děloze všemi vhodnými klinickými i technickými prostředky, rozpoznávání u matky, plodu nebo novorozence příznaky patologií, které vyžadují

- zásah lékaře a pomoc v případě zásahu; při nepřítomnosti lékaře provádění neodkladných opatření;
- h) příprava rodičky k porodu, péče o ně ve všech dobách porodních a vedení fyziologické porody, včetně případného nástřihu hráze; v neodkladných případech vedení i porodu v poloze koncem pánevním;
 - i) zajištění ošetřování porodních a poporodních poranění;
 - j) péče o rodičku v šestinedělí.

V důsledku toho, že jí byla zakázána tato činnost, ušel jí zisk za období od roku [REDACTED] do konce roku [REDACTED] ve výši [REDACTED] Kč (po částečné moderaci Kč [REDACTED] - viz rozsudek č.j. 26 C 150/2015 – 197 výrok II. ze dne 13.10.2016)..

- Dalším nárokem žalobkyně je škoda spočívající v ušlém příjmu ze starobního důchodu, kdy žalobkyni byl přiznán starobní důchod ve výši [REDACTED] Kč měsíčně, a to od [REDACTED] a žalobkyně tvrdí, že jí nebyly započítány částky ušlého zisku do tohoto příjmu, a proto se nyní domáhá tohoto rozdílu, který vyčíslila na celkovou částku 65.268 Kč, to je [REDACTED] Kč měsíčně od [REDACTED] do dovršení 80. roku života žalobkyně.
- Dalším nárokem žalobkyně je náhrada škody v podobě nákladů trestního řízení, a to jednak odměna za obhajobu, žalobkyně zaplatila svému obhájci částku 276.249 Kč, a to jako smluvní odměnu, tuto tedy žádá přiznat v rámci tohoto odškodňovacího řízení, eventuálně vypočítala tuto částku z důvodu praxe na jednotlivé úkony, přičemž tyto úkony obhajoby pak z důvodu obtížnosti jak odborné, tak časové zvýšila na trojnásobek, tedy na celkovou částku tak, jak byla žalobkyní zaplacená.
- Dalším nákladem, který žalobkyně uplatňuje je mimo obhajobu ještě náklad na předklad pro účely zpracování znaleckého posudku ve výši 15.000 Kč pro Mgr. Kateřinu Svobodovou a 28.280 Kč, tedy celkem 43.280 Kč na nákladech řízení převyšující odměnu za zastupování. Částka 28.280 Kč pak představuje náklady spojené s překladem, který měl následně sloužit k tomu, aby žalobkyně získala ze zahraničí odborné posouzení.
- Dále žalobkyně žádá nemajetkovou újmu za psychické útrapy, které jí vznikly v důsledku trestního stíhání, a v důsledku těchto psychických útrap došlo také k poškození fyzického zdraví, u žalobkyně byly [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Soud má prokázáno, že žalovaná podala prostřednictvím svého právního zástupce dne 21. 11. 2014 *žádost o poskytnutí odškodnění* ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. za nezákonné trestní stíhání vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. [REDACTED] Tuto skutečnost má soud prokázáno z listiny ze dne 21. 11. 2014 a stanoviska žalované ze dne 22. 5. 2015. Žalovaná zcela odmítla nárok na přiznání ušlého zisku, když podle jejího názoru nebyl tento ušlý zisk prokázán a navíc uvedla, že žalobkyně ve svých daňových přiznáních uvádí příjmy i za období, která nyní žádá, aby soud zohlednil v nároku na ušlý zisk, tedy je toho názoru, že žalobkyni žádný zisk neušel.

Žalobkyně předložila svá *daňová přiznání* za rok [REDACTED] až [REDACTED] ze kterých vyplývá, výše příjmů, částky určené k odpisu a pak čistý příjem po odečtení příjmů a výdajů.. Tato daňová přiznání, respektive účetnictví žalobkyně pak bylo předmětem znaleckého zkoumání, kdy znalec

vycházel jak z těchto daňových přiznání, tak z dalších účetních dokladů, tedy z účetnictví žalobkyně. Na základě posouzení těchto dokladů, pak zjistil ušlý zisk žalobkyně za rozhodné období.

Dále má soud prokázáno z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, že od [REDAKCE] byl žalobkyni přiznán starobní důchod ve výši [REDAKCE] Kč měsíčně. Výše základu pro výměru důchodu byl stanoven za roky [REDAKCE] až [REDAKCE].

Z pokynu žalované ze dne 25. 5. 2015 má soud prokázáno, že byl dán příkaz k proplacení částky [REDAKCE] Kč jako náhrada škody z titulu nezákonného rozhodnutí, respektive nezákonného vedení trestního stíhání s datem splatnosti 26. 5. 2015.

Žalobkyně v průběhu řízení upravila svůj nárok týkající se ušlého zisku, a to na částku 1.005.157 Kč za žalované čtyři roky ušlého zisku, a to z důvodu, že v době podání žaloby neměla ještě přesný údaj o ušlém zisku za rok 2014. Oproti původní žalobě na částku 1.225.122 Kč nyní nárokuje **ušlý zisk** ve výši 1.005.157 Kč. Žaloba byla vzata zpět pak o částku 219.965 Kč z tohoto titulu.

Soud zadal znalecký posudek z oboru ekonomika na určení výše ušlého zisku v důsledku zákazu činnosti žalobkyně, který byl dán na základě pravomocného rozsudku ze dne 29. 11. 2011. Za období od 29. 11. 2011 do 31. 12. 2013 měl znalec vyčíslit ušlý zisk žalobkyně v důsledku nezákonného trestního stíhání, i když ke zrušení rozsudku Ústavním soudem došlo 28. 8. 2013 soud je toho názoru, že i za další období, a to zhruba tři měsíců, tedy čtvrt roku je třeba odškodnit žalobkyni, neboť v důsledku zákazu činnosti vznikla potřeba „rozjezdu“ pro další pokračování v podnikatelské činnosti, tedy soud je toho názoru, že čtyři měsíce je dostačující doba a doba přiměřená k tomu, aby k tomuto „rozjezdu“ došlo. Žalobkyně žádá delší dobu, a to rok 2014 i 2015, neboť i v těchto následujících letech došlo k poklesu zisku právě z důvodu nezákonného trestního stíhání. S tímto názorem soud nesouhlasí. Další období, po které žalobkyně nedosahovala takových příjmů z podnikatelské činnosti, by již nemohlo být v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, neboť žalobkyně měla zakázánu činnost pouze v období od 29.11.2011 do 28.08.2013 t.j od data právní moci odsuzujícího rozsudku do jeho zrušení. Soud se domnívá, že doba 4 měsíců, je dostatečnou dobou proto, aby žalobkyně mohla nabrat novou klientelu. Žalobkyně i v době zákazu činnosti podnikala, proto znovurozšíření již stávající činnosti by nemělo trvat déle, než právě poskytnutá doba čtyř měsíců.

Znalec vyčíslil ušlý zisk za rozhodné období, které soud určil a dospěl k závěru, že za toto období ušel žalobkyni zisk po odečtení toho, co si žalobkyně vydělala ve výši [REDAKCE] Kč, a to od 29. 11. 2011 do konce roku 2013. Znalec ve své výpovědi uvedl, že ověřil i správnost daňových dokladů a pokud by měl nějaké pochybnosti, že příjmy poškozené byly ještě z živnostenské činnosti, tak by toto zohlednil ve znaleckém posudku, avšak znalec žádné podezření v tomto směru nepojal, tedy proto dál nezkoumal. Znalec k tomu uvedl, že pokud by pojali podezření, že se jedná o živnostenskou činnost, tak by nepodalí znalecký posudek v takové podobě, v jaké jí podali, ale oni žádné podezření nepojali a tedy určili příjmy za činnosti porodní asistentky. Nepojali podezření, že by příjmy byly za činnost jinou než porodní asistentky. Znalec kontroluje souladnost prvotních nebo by kontroloval souladnost prvotních účetních dokladů a daňové evidence pouze v případě, že by pojali nějakou pochybnost, což však v tomto případě nebylo.

Soud nepřiznal žalobkyni náhradu škody za **ztrátu na starobním důchodu**, neboť dosud není najisto postaveno, zda žalobkyni v souvislosti s trestním stíháním vznikla škoda v podobě

ušlého zisku a v jaké výši. Nárok žalobkyně na náhradu této škody ve výši 65.268 Kč, to je [REDACTED] Kč měsíčně od [REDACTED] do dovršení 80. roku života žalobkyně je předčasný.

Dalším žalobou uplatněným nárokem byl nárok žalobkyně na náhradu majetkové škody, která žalobkyni vznikla v příčinné souvislosti s vydáním označeného nezákonného rozhodnutí a která spočívala v **nákladech**, které žalobkyně vynaložila na **obhajobu** v trestním řízení. Žalovaná nespороvala, že obhájci žalobkyně Richard Hořejší a Alen Španvrt v průběhu předmětného trestního řízení, v rámci obhajoby žalobkyně, realizovali úkony, které žalobkyně specifikovala. Žalovaná pouze nesouhlasila s tím, aby byl žalobkyni přiznán několikanásobek odměny z důvodu složitosti věci. Žalobkyně požadovala::

Pro svého obhájce Mgr. Richarda Hořejšího obhájce č. 1) za náklady spojené s právní pomocí za devět úkonů po 4.500 Kč, to je odměna ve výši 300 % základní tarifní hodnoty, a to za:

- převzetí zastoupení,
- účast na vyšetřovacích úkonech, a to:
 - výslech obviněné dne 28. 1. 2010,
 - dne 1. 2. 2010 výslech paní P [REDACTED]
 - dne 2. 2. 2010 výslech pan P [REDACTED]
 - dne 5. 2. 2010 výslech MUDr. H [REDACTED]
 - dne 17. 3. 2010 účast na vyšetřovacím úkonu, a to výsledku paní R [REDACTED]
- stížnost proti zahájení trestního stíhání ze dne 5. 10. 2010,

přičemž úkony ze dne 1. 2. 2010 a 2. 2. 2010 za dva úkony, neboť přesahovaly dvě hodiny.

Žalovaná přiznala za devět úkonů po 1.500 Kč a sedmkrát režijní paušál po 300 Kč + 21% DPH, tedy celkem částku 18.876 Kč.

Za obhájce č. 2) pak žalobkyně požadovala za úkony právní služby:

- za převzetí zastoupení jeden úkon v hodnotě 300 %
- žádost o informování v trestním řízení ze dne 31. 3. 2010 za úkon v hodnotě 150 %
- dne 5. 5. 2010 jednání s klientem za úkon v hodnotě 300 %
- jednání s klientem dne 16. 8. 2010, částka 4.500 Kč za 300 %,
- dne 4. 10. 2010 účast na vyšetřovacím úkonu, výslech obviněné, částka 4.500 Kč,
- dne 16. 10. 2010 jednání s klientem a B [REDACTED] K [REDACTED], částka 4.500 Kč,
- dne 22. 10. 2010 seznámení se se spisem, částka 4.500 Kč,
- dne 9. 12. 2010 jednání s klientem, částka 4.500 Kč,
- žádost o odročení hlavního líčení ze dne 13. 12. 2010, 150 % tedy 2.250 Kč,
- účast na hlavním líčení dne 12. 1. 2011 za pět úkonů celkem 22.500 Kč,
- dne 17. 1. 2011 návrh na provedení důkazů, částka 4.500 Kč,
- dne 9. 8. 2011 jednání s klientem ohledně znaleckých posudků, částka 4.500 Kč,
- účast na hlavním líčení dne 21. 9. 2011 za čtyři úkony 18.000 Kč,
- dne 1. 11. 2011 odvolání, částka 4.500 Kč,
- jednání s MUDr. Vojáčkem ohledně znaleckých posudků ze dne 24. 11. 2011, částka 4.500 Kč,
- návrh na provedení důkazů 27. 11. 2011, 150 % tedy 2.250 Kč,

- dne 29. 11. 2011 veřejné zasedání o odvolání za dva úkony za 300 % 9.000 Kč,
- dovolání ze dne 21. 2. 2012, částka 4.500 Kč,
- Ústavní stížnost ze dne 22. 11. 2012 14.700 Kč z tarifní hodnoty 50.000 Kč,
- dne 29. 8. 2013 účast na vydání nálezu před Ústavním soudem, částka 7.350 Kč z tarifní hodnoty 50.000 Kč 150 %,
- jednání s Mgr. P. [REDAKCE] ohledně biostatistik ze dne 5. 11. 2013, částka 4.500 Kč za 300% odměnu,
- dne 21. 11. 2013 návrh na provedení důkazů, částka 2.250 Kč,
- stejně tak jako 20. 1. 2014 návrh na provedení důkazů, částka 2.250 Kč,
- dne 29. 1. 2014 účast na hlavním líčení, dvakrát úkon po 4.500 Kč, tedy celkem 9.000 Kč,
- dne 22. 4. 2014 příprava na vyjádření se k odvolání, částka 4.500 Kč,
- dne 29. 4. 2014 účast na veřejném zasedání o odvolání, částka 4.500 Kč, 300% odměna,

celkem tedy za 35 úkonů 171.200 Kč včetně režijních paušálů a DPH, tj. 207.152 Kč, za prvního obhájce pak 51.546 Kč.

Zalovaná pro obhájce č. 2) vyplatila za 25 úkonů po 1.500 Kč a čtyřikrát úkon po 750 Kč a 29krát režijní paušál po 300 Kč + 21% DPH, celkem částku 59.532 Kč a neproplatila úkony, respektive proplatila v nižší částce za 1/2 úkon následující úkony:

- neproplatila žádost o informování v trestním řízení, neboť se nejedná o úkon právní služby podle advokátního tarifu, žádost je ze dne 31. 3. 2010,
- neproplatila podání ze dne 13. 12. 2010, žádost o odročení hlavního líčení, neboť se nejedná o úkon právní služby podle advokátního tarifu,
- návrh na provedení důkazů ze dne 17. 1. 2011, přiznala pouze v poloviční části,
- jednání s MUDR. Vojáčkem ohledně znaleckých posudků neproplatila, neboť se nejedná o úkon právní služby podle advokátního tarifu, jednání se mělo uskutečnit dne 24. 11. 2011,
- návrh na provedení důkazů podáním ze dne 27. 11. 2011, přiznala pouze za polovinu odměny,
- dne 22. 11. 2012 ústavní stížnost neproplatila, neboť nárok na náhradu nákladů měl být uplatněn před Ústavním soudem,
- stejně tak jako 29. 8. 2013 účast na vydání nálezu, tento nárok na náhradu nákladů řízení měl být uplatněn před Ústavním soudem,
- ani účast na jednání 5. 11. 2013 s Mgr. P. [REDAKCE] ohledně biostatistik žalovaná neproplatila z důvodu, že se nejedná o úkon právní služby podle advokátního tarifu,
- návrh na provedení důkazů ze dne 21. 11. 2013 a 20. 1. 2014 proplatila pouze v poloviční výši,
- dále proplatila náklady za vynaložený znalecký posudek ve výši 15. 000 Kč vypracovaný Ústavem porodní asistence Fakulty zdravotnických věd Univerzity Palackého v Olomouci
- neproplatila náklady na překlady, neboť důkaz nebyl proveden, obhajoba vzala návrh na provedení tohoto důkazu zpět, a tedy nárokovanou částku 43.280 Kč neproplatila na pořízení překladů za účelem vypracování zahraničního znaleckého posudku,

- dále neproplatila náklady uhrazené státu, a to 10.000 Kč, náklady trestního řízení 11.000 Kč a 10.000 Kč za dovolací řízení, tyto by měl vrátit Obvodní soud pro Prahu 3, který tak podle zjištění žalované již učinil.

Soud se zcela ztotožnil s vyplacením nákladů obhajoby tak, jak ho provedla žalovaná a v případě obhájce č. 1) je toho názoru, že přiznaná odměna za devět úkonů po 1.500 Kč lze považovat za přiměřené náklady za obhajobu, když se neztotožnil s právním názorem žalobkyně, že je třeba tuto částku ztrojnásobit z důvodu složitosti, neboť u těch úkonů, které jsou již časově ohodnoceny, to znamená, pokud trvají déle než dvě hodiny, přísluší dále odměna za další dvě hodiny a nelze z důvodu časových dále ohodnotit. Žalobkyně však uvedla, že všechny úkony jsou spojené s časovou náročností, respektive směřující k odbornosti, tomu však pak nekorespondují skutková tvrzení uvedená v žalobě, které žalobkyně nedoplnila k jednotlivým úkonům, jaká odborná složitost při převzetí a přípravě, při účasti na hlavním líčení, při jednání se žalobkyní byla zapotřebí, aby odůvodňovala právě zvýšení až o 300 %. Soud je současně toho názoru, že žalobkyně je osoba, která je poučena o odborných otázkách z oboru zdravotnictví, neboť sama je zdravotník, má příslušné vzdělání, mohla tedy vysvětlit svému obhájci příslušné odborné termíny nebo odbornou zdravotnickou problematiku a pokud její vědomosti nedosahovaly potřebné úrovně, bylo pak namíste nechat vypracovat znalecký posudek, což se nakonec také uskutečnilo k posouzení odborných otázek a na trestní právo pak byl odborník její obhájce, tedy z důvodu zvýšené odbornosti soud neshledal dalších důvodů, proto nepřistoupil k navýšení odměny a nepřistoupil ani k přiznání konzultací s Mgr. P. [redacted] ohledně biostatik ani MUDr. Vojáčkem ohledně znaleckých posudků.

Soud nepřiznal:

- Úkon žádost o informování v trestním řízení ze dne 31. 3. 2010, neboť se nejedná, jak správně uvedla žalovaná o úkon z právní služby.
- Stejně tak jako žádost o odročení hlavního líčení z 13. 12. 2010 není úkonem právní služby, za který by bylo možné přiznat odměnu.
- Za jednání s MUDr. Vojáčkem soud nepřiznal odměnu, a to z výše uvedeného důvodu, že nebylo třeba odborných konzultací, když žalobkyně je sama odborník ve svém oboru, tedy jednání ze dne 24. 11. 2011 nepřiznal.
- Nepřiznal úkony návrh na podání ústavní stížnosti ze dne 22. 11. 2012 a 29. 8. 2013, neboť se ztotožnil s právním názorem žalované, že náklady řízení za tyto úkony měly být uplatněny a měl o nich rozhodovat Ústavní soud.
- Jednání s Mgr. P. [redacted] soud nepřiznal, neboť se stejně tak jako v případě jednání s MUDr. Vojáčkem jednalo o odbornou problematiku, kde žalobkyně je odborník, provádí a svou podnikatelskou činnost má postavenou právě na své odbornosti.

Dále přiznal pouze 1/2 úkon za:

- návrh na provedení důkazů 21. 11. 2013 a 20. 1. 2014, stejně tak jako 17. 1. 2011 a 27. 11. 2011, neboť se svou náročností nerovnájí úkonu právní služby podle advokátního tarifu.

V rámci mimosoudního projednání žalobkyní uplatněného nároku poskytla žalovaná na náhradě majetkové škody, vzniklé žalobkyni v přičinné souvislosti s předmětným trestním řízením, žalobkyni částku Kč [redacted]. Pro obhájce 1) z toho připadlo Kč [redacted], pro obhájce 2) Kč [redacted] a za vypracovaný znalecký posudek Kč [redacted]. Soud přiznal náhradu škody

v podobě nákladů obhajoby v rozsahu, který vyplatila žalovaná, proto žalobu v tomto rozsahu zamítl, neboť žalobkyně, ač jí byla částka proplacena nevzala žalobu zpět.

Soud nepřiznal žalobkyni požadovanou **náhradu škody ve výši Kč 43.280,-** za překlady pro potřeby zadání znaleckého posudku do ciziny, neboť zde neshledal příčinnou souvislost mezi nezákonným trestným stíháním žalobkyně a vznikem škody. Žalobkyně nepředložila soudu žádný výstup z těchto překladů, ať již v podobě znaleckého posudku či jiného důkazu.

Soud se dále ztotožnil s námitkou promlčení, kterou vznesla žalobkyně ohledně nároku na **nemajetkovou újmu**. Podle názoru soudu se právní mocí zprošťujícího rozsudku žalobkyně dozvěděla o tom, že jí vznikla nemajetková újma a kdo za ní odpovídá. Ve zprošťujícím rozsudku je ve výroku uvedeno, že žalobkyně se zprošťuje obžaloby z důvodu, že skutek, který se stal, není trestním činem, tento výrok byl vynesen u Obvodního soudu pro Prahu 3. Městský soud v Praze jako soud odvolací pak rozhodl, že odvolání státního zástupce se zamítá, tomuto vyhlášení rozhodnutí byla žalobkyně přítomna. Žalobkyně tvrdila, že ona se dozvěděla o té nemajetkové újmě až poté, kdy jí byl doručen rozsudek a kdy si ho přečetla, tedy až poté, kdy se seznámila s odůvodněním rozsudku. Žalovaná vznesla námitku promlčení a současně uvedla, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.04.2014, sp. zn. [REDAKCE] bylo odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 3 zamítnuto a daným dnem nabyl zprošťující rozsudek právní mocí. Vyhlášení usnesení byla přítomna žalobkyně i její obhájci. Tudiž zrušovací rozhodnutí bylo žalobkyni a obhájcům oznámeno a promlčecí doba počala běžet ode dne 30.04.2014, uplynula dne 30.10.2014. Otázkou promlčení se zabýval Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí *sp.zn. 30 Cdo 962/2012 ze dne 27.12.2012, podle kterého stávající judikatura stojí na závěru, že promlčecí doba podle § 32 odst. 3 věty první OdpŠk začíná plynout t až okamžikem, kdy jsou splněny všechny podmínky pro uplatnění nároku na zadostiučinění u příslušného orgánu, a jestliže Nejvyšší soud v rozsudku velkého senátu vyšel z toho, že takové podmínky jsou splněny až v okamžiku, kdy nastane právní moc zprošťujícího rozsudku.* V souzeném případě nabyl zprošťující rozsudek právní mocí dne 29.11.2014. Promlčecí doba počala plynout dne 30.04.2014 a dnem podání žádosti o kompenzaci k žalované (tj. dnem 21.11.2014) by došlo k jejímu stavění, pokud by již nebyl v té době nárok promlčen, neboť promlčecí doba (šestiměsíční) uplynula 30.11.2014, kdy měla žalobkyně nejpozději podat žádost u žalované resp. žalobu u soudu. Žalobkyně tedy měla možnost uplatnit u žalované svůj nárok na nemajetkovou újmu od 30. 4. 2014 nejpozději však do 30.11.2014. Vzhledem k tomu, že tak neučinila, neboť podala žádost o předběžné projednání nároku až 21. 11. 2014, tedy po uplynutí promlčecí lhůty čili opožděně, promlčecí doba se pak nestavila podle § 32 zákona č. 82/1998 Sb., a proto žaloba, která byla doručena soudu 22. 5. 2015 byla podána opožděně. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by byl její nárok promlčen, neboť dle jejího názoru se běh promlčecí doby odvíjí od seznámení se s písemným odůvodněním rozhodnutí odvolacího soudu, který jí byl doručen 22.05.2014, neboť odvolací soud své rozhodnutí ve veřejném zasedání nijak neodůvodnil, nýbrž pouze zamítl odvolání státního zástupce. Po vydání rozhodnutí odvolacím soudem podal Nejvyšší státní zástupce dovolání dne 11.07.2014, v němž žádal zrušení obou rozhodnutí, jak soudu I.stupně, tak odvolacího soudu. Dovolání Nejvyššího státního zástupce bylo Nejvyšším soudem věcně projednáno a bylo zamítnuto až usnesením č.j. [REDAKCE] dne 10.12.2014. Žalobkyně uvedla, že až možností seznámení se s celým zrušujícím rozhodnutím, tedy až seznámením se se samotným výrokiem, a také s odůvodněním, dospěla k vědomí o výši způsobené nemateriální újmy. Pro posuzování nemateriální újmy je určujícím výlučně až výrok ve spojitosti s konkrétním odůvodněním, tady rozhodnutí jako celek. S tímto názorem zdejší soud nesouhlasí, neboť v některých zákonem stanovených případech, nemusí rozhodnutí obsahovat odůvodnění (§ 129 odst. 2 t.ř.), pak pokud by se vědomost o

nemajetkové újmě z nezákonného rozhodnutí odvíjela až po přečtení odůvodnění, byli by účastníci, jejichž rozhodnutí odůvodnění neobsahuje, vyloučení z nároku na náhradu škody. Dále pak žalobkyně odkázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze, který zrušil rozsudek zdejšího soudu a uvedl, že promlčecí doba by měla běžet až ode dne rozhodnutí Nejvyššího soudu. Jedná se o rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 62Co 375/2016-422 ze dne 15.12.2017, ve kterém odvolací soud uvedl, že pokud po právní moci zprošťujícího rozsudku byly podány mimořádné opravné prostředky, pak řízení nadále pokračovalo a teprve, kdy Nejvyšší soud ČR zamítl stížnost pro porušení zákona a odmítl dovolání, byl tento stav nejistoty žalobce jako poškozeného odstraněn. Až toto datum tak lze považovat za definitivní konec řízení a od něj je třeba počítat počátek běhu 3 měsíční promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 3 věta první zák. č. 82/1998 Sb. poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 243/2015, v němž Nejvyšší soud ČR dovedl, že počátek a konec řízení z hlediska posuzování jeho délky se neodvíjí striktně od počátku a konce řízení podle procesních předpisů. Jestliže je odškodňována újma spočívající v nejistotě ohledně výsledku řízení, je pro stanovení počátku a konce řízení významné nejen to, že řízení podle procesních předpisů trvá, ale zejména to, že účastník ho nadále jako trvající vnímá. Zdejší soud nemůže postupovat podle výše zmiňovaného rozhodnutí odvolacího soudu, neboť ten rozhodoval o námitce promlčení nemajetkové újmy z nezákonného rozhodnutí, přičemž použil judikaturu pro nemajetkovou újmu z délky řízení, tedy zdejší soud se nemůže řídit rozhodnutím, ve kterém byla nesprávně aplikována judikatura. Naopak zdejší soud použil a výše citoval přílehlavou judikaturu Nejvyššího soudu (30 Cdo 962/2012), která odvíjí začátek běhu promlčecí doby **ode dne nabytí právní moci zprošťujícího rozhodnutí**. Žalobkyně poukázala také na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 575/2015, v němž soud popisuje trvání trestního řízení. Soud se i ztotožňuje s výše uvedeným rozhodnutím týkající se doby trvání trestního řízení, tj. až do doby skončení řízení u dovolacího soudu, avšak pro účely odškodnění nemajetkové újmy z nezákonného rozhodnutí, je rozhodujícího zprošťující rozsudek, který je v právní moci, nikoli rozhodnutí dovolacího soudu, kterým se trestní řízení končí. Ani sama žalobkyně nedodržela tuto lhůtu a nečekala na rozhodnutí Nejvyššího soudu (dne 10.12.2014) a podala žádost o náhradu nemajetkové újmy u žalované již dne 21.11.2014. Žalobkyně dále pak poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu, který přesně nespécifikovala, avšak zřejmě se jedná o Ústavní nález č. I ÚS 3391/15, který zrušil rozsudek právě zdejšího soudu a Městského soudu v Praze z důvodu, že bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces zaručené článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i právo na náhradu škody zaručené článkem 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud především vyzdvihl neopodstatněnost trestního stíhání, které se odrazilo také v rozhodnutí, když trestní stíhání pokračovalo v přestupkovém řízení a tedy trestní řízení bylo vedeno pouze ve formální rovině, což také implikuje závěr o jeho nedůvodnosti. V nyní posuzovaném řízení však nešlo o tuto formální rovinu, ve věci byly vydány rozsudky, které vydaly obvodní soud, městský soud rozhodoval o odvolání, o dovolání rozhodoval Nejvyšší soud a posléze Ústavní soud. Dalším důvodem, proč Ústavní soud shledal námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy, bylo to, že v průběhu řízení musel stěžovatel řešit nejen majetkové záležitosti týkající se jeho do té doby [REDAKCE]

[REDAKCE], což se nutně projevilo i na jeho zdravotním a duševním stavu. V nyní posuzovaném řízení však žalobkyně nemusela řešit majetkové záležitosti, neboť bylo prokázáno z daňových priznání, že v důsledku probíhajícího trestního řízení došlo pouze k poklesu výdělečné činnosti u žalobkyně, nikoliv však k jejímu úplnému zastavení. Žalobkyně tak nemusela řešit zásadním způsobem majetkové záležitosti a nemusela se také vypořádávat s [REDAKCE] nebo alespoň v řízení taková

skutečnost nevyšla najevo. Žalobkyni nebyly ani za období trvání trestního stíhání vypláceny [redacted] tak jak vyplývá z potvrzení pro účely státní sociální podpory za rok [redacted] až [redacted]. Žalobkyně dále poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 12.04.2016 sp. zn. I. ÚS 834/15, II. ÚS 309/95 ze dne 15.1.1997 a další. Soud však nemohl postupovat podle těchto navržených rozhodnutí, neboť se netýkají stejné věci a na daný případ nedopadají.

Soud vždy při svém rozhodování dbá o to, aby výkon práva nebyl v rozporu s dobrými mravy, stejně tomu tak bylo i v případě vznesené námitky promlčení. Soud již vydal ve věci jeden zamítavý rozsudek ohledně nemajetkové újmy, a to z důvodu, že nárok žalobkyně je promlčen a soud neshledal žádný důvod, pro který by mohl námitka promlčení označit v rozporu s dobrými mravy. Žalobkyně byla po celou dobu řízení v trestní věci, při uplatnění nároku u žalované a v tomto řízení zastoupena advokátem, měla být jeho povinnost ohlídat běh promlčecí doby.

Ze všech výše uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak bylo ve výroku uvedeno s tím, že přiznal žalobkyni náhradu škody spolu s úrokem z prodlení, který je počítán od uplynutí šesti měsíců po uplatnění nároku u žalované (§ 1790 o.z. ve spojení s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998Sb.) v tomto případě žalobkyně uplatnila svůj nárok u žalované dne 21.11.2014 lhůta k plnění uplynula 21.05.2015, od 22.05.2015 je žalovaná v prodlení.

Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodoval dle ustanovení § 142 odst. 1.2 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 151 odst. 3 o.s.ř.. Žalobkyně se v této věci domáhala několika nároků, dvou nároků s titulu nemajetkové újmy a čtyř nároků na náhradu škody. V případě dvou nároků na náhradu nemajetkové újmy byla ve věci zcela úspěšná žalovaná ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. a jí přísluší právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšné žalobkyni. Náklady žalované představuje ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 o.s.ř. náhrada za jednotlivé úkony ve věci, a to v paušalizované výši, která je stanovena vyhláškou č. 254/2015 Sb. částkou 300,- Kč za 1 úkon. Žalovaná má nárok na náhradu za dvanáct úkonů (vyjádření k žalobě ze dne 16.10.2015, vyjádření žalované ze dne 17.10.2017, příprava na jednání ve věci konaná ve dnech 19.04.2016, 02.08.2016, 03.10.2016, 24.10.2017 a 30.11.2017 a účast na jednáních ve věci konaných dne 19.04.2016, 02.08.2016, 03.10.2016, 24.10.2017 a 30.11.2017). Náklady žalované tak celkem představují částku Kč 3.600,-. Pokud jde o žalobkyniní uplatněný nárok na náhradu škody za ušlý zisk, byla žalobkyně úspěšná v částce Kč 721.908,- oproti nárokované částce Kč 1.225.122,- má tak ve smyslu ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení v poměrné části (tj. 60% představuje úspěch žalobkyně a 40% neúspěchu) žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení ve výši 20% (po odečtení úspěchu od neúspěchu). Náklady žalobkyně představují náklady právního zastoupení advokátem v celkové výši 212.670,- Kč (odměna advokáta dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 13 úkonů právní služby po Kč 13.220,-, náhrada hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 13 úkonů právní služby po 300,- Kč a 21% DPH tj. Kč 36.909,-). Odměna byla přiznána za následující úkony právní služby – převzetí zastoupení, předběžné uplatnění nároku u žalované = předžalobní upomínka, žaloba, podání ze dne 18.04.2016, 30.06.2016 a 08.09.2016, částečné zpětvzetí žaloby, účast při jednání dnech 19.04.2016, 02.08.2016, 03.10.2016, 24.10.2017 a 30.11.2017 a odvolání. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla úspěšná pouze v 60%, přísluší jí náklady řízení ve výši 20% (po odečtení neúspěchu od úspěchu) což představuje částku Kč 42.534,-. Od nákladů žalobkyně v celkové výši 42.534,- byla odečtena částka 3.600,- Kč, představující náhradu nákladů řízení, na kterou měla dle výše uvedeného proti žalobkyni nárok

žalovaná, a žalobkyni tak bylo přiznáno proti žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši **Kč 38.934,-**. Žalobkyně pak již nebyla úspěšná v dalších požadovaných nárocích a to ohledně ušlého příjmu ze starobního důchodu ve výši Kč 65.268,- a Kč 43.280,- za vypracované překlady pro potřeby vypracování znaleckého posudku zde by měla nárok na náhradu nákladů řízení žalovaná podle § 142 odst. 1 o.s.ř.. Ohledně nároku na přiznání náhrady škody za obhajné byla žalobkyně úspěšná v částce Kč [REDAKCE] oproti nárokovaným Kč 249.387,- zde by se uplatnila zásada podle § 142 odst. 2 o.s.ř.. Soud však dále žalované duplicitně za tyto nároky náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť úkony žalované se vztahovaly na všechny nároky.

Ohledně náhrady nákladů řízení, které hradil stát, soud přiznal náhradu nákladů žalované, neboť část nároku, která se týkala právě znaleckého posudku, byla žalobkyni přiznána, tedy z tohoto nároku je třeba, aby náklady řízení hradila žalovaná, která byla převážně neúspěšná, respektive výše nároku závisela na znaleckém posudku, tedy částku za odměnu znalce pak soud uložil zaplatit žalované podle § 148 o.s.ř. ve výši Kč 26.134,-.

Soud podle ustanovení § 164 o.s.ř. opravil v rozsudku chybu v počtech a to ohledně zamítavého výroku III., kdy namísto částky Kč 5.641.186,- uvedl nesprávně částku Kč 5.547.776,-.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Pokud nebude žalovaná dobrovolně plnit, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí lze nařídit jeho soudní výkon nebo exekuci.

V Praze dne 30. listopadu 2017

JUDr. Šárka Henzlová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Dobešová